

VALIMATA LUULET

Ivar Sild

VALIMATA LUULET

(esimene raamat, luuletusi 1994/96)

kui isegi teaks, mitmes parandatud trükk

LauaPealne 1996

© -- Ivar Sild, 1996

toimetas Marakratt

kaunistas Erni Kirss

trükkis Gutenbergi pojad

www.gutenbergipojad.org

SISUKORD

NARR NAERAB

- 11 maagilises maailmas
- 12 roos puhkeb hääletult
- 13 eile
- 14 kuuma päikesega
- 15 kadumine
- 16 lootusrikkam
- 17 ühel päikselsel päeval
- 18 narr naerab
- 19 hetk enne
- 20 varasuvine
- 21 kevade ihalus
- 22 kevad
- 23 sügisesem
- 24 eelnukrus
- 25 vastuseta
- 26 rööm

LENDHOBUSED

- 29 taas kevad
- 30 kilpkonn ja neegrid
- 32 kilpkonn ja kevad
- 33 veerehöi

- 34 maagia
- 35 hoiatus
- 36 teed juues
- 37 dūnaamiline kunst
- 38 luuletajad
- 39 mandumine
- 40 ilutu
- 41 taassünd
- 42 eestlastest
- 43 lendhobused
- 44 põhjala nirvaana
- 45 põhjala nirvaana 002
- 46 ballaad valgele hundile
- 50 mõistu

LILLED FREUD'ILE

- 55 rongisõit
- 56 taju
- 57 pastoraal
- 59 luule
- 60 ülevus
- 61 tants
- 62 idüll
- 63 kassetipõlvkonnale
- 64 rööm 002
- 65 melanhoolia
- 66 lilled freud`ile

KIVISISALIKUD

- 69 süümed
- 70 vaikne aed
- 71 rituaal
- 72 mõistmine
- 73 roosiaias
- 74 emale
- 75 alavainule
- 76 jasinskile
- 77 igavene võitlus
- 78 uus medusa
- 79 miks ma vahel nutan
- 80 leidmine
- 81 pruun ja kollane
- 82 rituaal 002
- 83 talvel
- 84 kivisisalikud

NARR NAERAB

MAAGILISES MAAILMAS

sinistes kohvikutes
võlurid sinises
punastes punases
ja kollastes kollases
kõik võluvad õnne
ja raha
ja armastust
kuid luulet
ja kunsti
ja laulu
ei võlu neist keegi
milleks kellele
jah tõesti
KELLELE

x-x-x

roos puhkeb hääletult
meelespea sosistab tasa tasa
tuul hiilib vaevu riivates rohtu
ja tähekiired sussides
ajavad üksteist taga
puud ohkavad omaette
ning tulp märkamatult noogutab
kõik tahavad talitada tasa
kuid ometi on aias selline kära
et kuidagi uinuda ei suuda
õue lähen ja luuletan kadunud vaikusest

EILE

eile tahtsin sosistada
sinu südamesse taevatähti
valjem jutt oleks hirve
tagasi metsa hirmutanud
öö oli tähetu
nii paberil kui taevas
sestap madu palus vaikida

KUUMA PÄIKESEGA

mu must hõbekirjas madu
kallis
sa tantsid mulle
Indias õpitud
luiteliivade keerulist kõhutantsu
tormituule kuninglik nõtkuski
sinu vastu ei saa
iga liigahtus on kutse
poeem ihaluse kosmosest
laskuda rinnast allapoole
veelgi rohkem
enam ei suuda
templitorn paigale jääda
kuppel läigatab päikese käes
ta hakkab kõikuma
nõiaringid mu silmade ees
tempel on pühitsetud
vaid sulle ja Eroseele
tuul hingab kuumalt kinkudel
laskub *alumisse orgu
iga ohe on palve
appikutse merehädaliselt
jõudis pärale viimaks
kaks jüngrit
on rohtla karedas rohus
andunud teineteisele

**alumine ühe -- anaalühe (Kamasuutra)*

KADUMINE

kastani vari
nii mehelik
embab vahtra siluetti
nii poisilik
roosad jalad pargiteel
puude säsisosin
nii lähedal
argimüra
nii kaugel
mina polegi ju linnas
olen seal kus kedagi pole
ainult mina
ja mu vari
põimunud pargivarjudega

LOOTUSRIKKAM

H-C. Andersenile

väikesed agarad päkapikud
süüdanud vaimudes väävlitikud
silmad maamullast ikka vaatavad
värvikaid unelmaid
mõnedki poodud elu jaatavad
timukas kassiga mängib ja naerab
väsinud mõõdavad une maid
elu ei olegi paha ei ole
verepisarad pilverätikusse pühitud
keegi ju tegelikult süüdi pole
et neiu väikesed haprad käed
karmi jääga nühitud

ÜHEL PÄIKSELISEL PÄEVAL

tuul naerab
säravaid õisi loobib
vanaisa vahtra oksad
takti löövad jääpiikide helinale
punapõsised antoonovkad kasepuul
säutsuvad
möödujaid vaatama nõiuvad
tuhanded väikesed küünlad
süüdatud maapinnal
aed aietab sirutades nina
üles südame hiilguse poole
jalad vestlevad lumega pakasest
jääpisar memme põsel tervitab kõiki
värskus aknale kopib
aken avaneb päikselisse talvepäeva

NARR NAERAB

väikese narri ahastav naer
kriisates tahaks lennata üle maa
mõnitades mind
isamaad
inimesi
tegusid
kuid terastraatidest puur
on kaljust kindlam
sestap hääbubki südamesoppides
 keegi ei näe
 safiirsinise maski taha
 keegi ei aima
 ses peituvat jõudu
 ehk ongi parem
 et Juku ei õpi
ometi laulab tilluke ohakalind
ka tühja kiltmaa
igritsevates põõsastes
laulab tõelisest hellusest
kuid nii tasa
et keegi teda kunagi ei kuule

HETK ENNE

piinatud lind võrkudes viskleb
arutu kähe hääli hüüab
vabaduse nime
mis polegi nii vaba
taevapisarad katnud lennuki
ja kogu elu
ning elutuse
 õhtu
 öö
 on ahistav hommik
õhuaerud ei liigu
vari südames ei peksle
Jeesuse kalk rahu vaid
salalik käsi ei söanda veel
rebida Eraku ahelaid
maa küljest
kaljust
viia teda Musta Venna juurde
puhkama
kuid see peab juhtuma
ja juhtubki (hiljem)
päevas miljoneid kordi
Styx siiski ei hõiska
ahastus tuim

VARASUVINE

vanaema hõbekandik
pärlitega tikitud siidriidel mustal
katab maailma häbi ja uhkust
sasitud räsitud kaos
hoiab kinni eilsetest mõtetest
teeb neist uusi säravaid tähti
aimatav sullekrabin
reedab mind ja katastroofi
salajast sündi
stroofid
hõljuvad õhus ja lainetel
kala vallatu sulps
peletab linnaõobiku järvepõõsast
kas keegi on näinud
lillat liiliat
smaragdrehelisel samblasametil

KEVADE IHALUS

vastpukkenud õitega sirel
südatalvel
sooja maagilised käed
äratanud hiliskevade lemmiklapse
õrnillakas toon
kumer joon
pakane kohkunult keerutab tuisku
häbelikult aiateivastel musitseerib
lehtinud põõsakest ei puutu
proovis kõrvetas sõrmed

KEVAD

kuldpõrnikas ronib ohkides puhkides
üle potisinise põhja
põhja pikeerivad lumepiiskadega kärbsed
ja sääsekompanii
nii on kevadjäiteline tuhmus
hingamas sirelilehtedest kiigel
hiilgel koidupuna naeratab
peos murtudsüdamed

SÜGISESEM

asuurne tormitäht raputab maailma
ja ega ta teagi
sipelgapesa katastroofist midagi
hämärase ja sudu heides tikukarpide vahel vulkaan
äsja kustunud salalik julm ehk ootamatu
sisemine vibratsioon vaevu märgatav suunurkades
möödukus ja tardunud kipsnägu
nukunäidendis peamised
harva avalalt laval öeldakse
või siis mujal
tere hommikust sõbrad
tere hommikust põllumehed

EELNUKRUS

mere paesel kaldal
vaatab kaugusesse nurgeline toekas poiss
pilgus mõök ristlemas
koidupeegeldusega
vaatab ja kuulab loodust looduses
jõud voolab rünkpilvede purpurist
ja lainteleekidest ning vetemühast
temasse
rahu õnnistet loomuline rahu
 arglikult kaugusest tilluke müra
 selja taga maanteelt nüsib vaikust
 nägu viivuks õnnelik värvub paeks
 ta tormab minema eest mürina
 kaugemale inimestest ja masinatest
peatselt on ta uduvirv kadunud
kurvide ja metsa varju
künka tagant kerkib varahommikune piimaauto
ja vurab pukkide külla
poisi järele

VASTUSETA

mustasilmne Antarktika
täis värvituid lilli
tema ringlevailt luhtadelt
mõne mõistmatu õie
sul toon
vaid üksikuid murda ma tohin
kuid needki pominal
rebid sa puruks
ilma et näeksid
nende mõtlikku ilu

RÕÕM

ma ei tea mis on mu leivakotis
kastanimunad või tammetõrud
midagi väikest ja ümarat
ja tulikuuma
avan kotisuu
siis enda omagi
mul on palju päikest
päikeselapsi

LENDHOBUSED

TAAS KEVAD

elupuu okstest bukett silitab siredaid sääri
kui viimased tänavaporis astuvad harki ja kääri
päikest ninaotsas ja põlviski tuleb sealt sinisilm
juuksekuuld
sinine seelik ja koolipluus kõik temast pillub tuld
oh Maria mu arm tule mu juurde
lähme ära koolist kevadisse linna suurde

KILPKONN JA NEEGRID

kilpkonn jalutab mööda liivast metsarada
sammub vastu säravale virsikule
ja hõiskab ahhoi
kuusenooli rabiseb kilbile
laulab kastene maa
käbikuninga rabadat naeru
pool metsa on täis
üks udupall niidult veereb rändurile vastu
kõditab sõormeid
ja teinegi paistab eemalt

kilpkonn jalutab mööda liivast metsarada
ja unistab mõnest endasugusest
kellega koos otsima minna neegreid
öölapsi tam-tammide muusikas
kuid endasuguseid
pole ta leidnud
see vaene väike põhjakonn
virsiku siidised kiired
ta pealage paitavad
vint laulab

kilpkonn jalutab mööda liivast metsarada
ikka
ükskord veereb virsik oma veeremised
ja tuleb õhtu
siis kilp saab majaks ja konnake magab

ses majas ega näe
kuis Põhjamaa metsalagendikul
neegrid teevad tuld ja ei kuule
kuis müravad tam-tammid
selles külmas öös
uni on hea

KILPKONN JA KEVAD

õhus hõljub sinililli
päikesekiired hüplevad vees
pisike kilpkonn on jällegi teel
 õhus hõljub sinililli
 pilvist hela vulab muusika
 ja kilpkonn ümised "Hulkuri valssi"
õhus hõljub sinililli
lõkkesädemeid lendleb
pisike Muré joob teed
 õhus hõljub sinililli
 ja musta tee hõngu
 kilpkonn tunneb kevadet sest
ÕHUS HÕLJUB SINILILLI

VEEREHÕI

Veerehõie veeres alla Munamäest
ja hõiskas
hõie
Veerehõie veeres
paksu salapärase kuusiku embusesse
veeres sealgi edasi
violette hämar süngus
põimus kera roosa ihuga ja muutus
mürkroheliseks
kuuseroheks
nii sai Veerehõiest Kuusetont
kes lennata oskab ja veereda
HÕI

MAAGIA

läbi ebaküpressi buketi riiulil
purgis
tahtsin džunglisse end mõelda
sinna
kus hundid on jaburaks läinud
ja tiiger tiigerlilial nuusutamas käib
kust antiloobid läbi tormanud
ja kuldtähnised hirved
sinna
kus mustad ogadega liiliad
ja mustad pantrid hingavad
madude ja maaga võrdselt
mürgist auru
sinna
tahtsin end mõelda
koduüksiku keskelt

HOIATUS

mustad ogalised liiliad
tupruvad mürgilainetest
joobunud haisust ja sudusineest
suitsust
ning tapavad ära inimsipelgad
nemad on tugevamad
reo laste sünd
saastapõldude künd
ja külv
saak saab lõigatud varsti

TEED JUUES

lõin jalust koera ja kassi
võtsin restilt plekist tassi
aurav kuuma pigi
minu süda ihkas ligi
ulmaliseks pöördus ilm
pruunist halliks närbus silm
 pilves pilves
 väike Põhja-Eesti ilves
 musta Inida uimas
 nii jalutab paradiisi sisse
 olen võimas
 võin katsuda Venuse tisse
mis edasi
konnad lehmanisadega
kargavad seal sedasi
linnud paljad vahekorras isadega
 super virr varr
 lõhub pehmeks pea
 kusen potti sirr sorr
 küll on hea

DÜNAAMILINE KUNST

punaste aknaraamidega
väikene maja pihlade varjus
majas on üks tuba
ateljee
seintel maalid
maalidel tühjus elab
just selline kõrb
ka tahmunud palkide vahel
 suure kunsniku luustik
 pihlapuude all
 rohtunud aias rohtaias
 ehamarjade kuma langeb
 valgetele säilmetele
väike veider linnukene
oskab Mozarti "Reekviemi"
linnukeeles linnumeeles
musta frakiga
peasuled turris
laulab geenius geeniuusele
tühjadest raamidest mustadel seintel
kus päikeselaigud veikleavad
kunst sadadeks aastateks
pihlakadki surevad varem
aga praegu nad kohavad
vaime peletavad
sammalduvate luude ümbert

LUULETAJAD

keegi luuletab pelleris
mina käin nutmas kelleris
natuke sibulas natuke selleris
 nõnda siis elame poeedid
 kapsad kaalikad ja peedid
 naised prouad leedid
kraes närivad kriitikud
varvaste vahele topivad tikud
seltsis üksteisele kirjanikud

MANDUMINE

ega sa ei tea
kes pani mängima selle
kromanjoooni muusika
mis tammenuiana rabab minu mõtted
ja virutab üles lentsauruse hammaste vahele
tunnen
kuis ligi hiilib
näljast hiilgavate silmadega sorakil juustega
kromanjoooni naine
ja võtab mu hinge
ning muudab enda omaks
liblikas peksleb vastu aknaklaasi
rabistab põristab
tam tammid hüüavad
vabadus
vabadus materialismist
luulesse
kes millal jõuab

ILUTU

olles lihtsalt raiumata marmor
otsimata vett oma kasvamiseks
mureneda
otsida vaid pori
ümaraks roosaks
rõve kett mähitud ümber maa

INFO

päike võib loojuda
päike võib tõusta
emmata meid
mürinal tormid
tungivad sipelgapesadesse
keegi hallidest ei märka
ei austa keisreid
Ilo läks aasale jalutama
sai oma südame valutama

TAASSÜND

valgele paberile sõnused sõnu
valgeid

läbinisti suretunud sõnu

Ei

sa ei osanud tunda mõnu

et näisid targem kerjusest

astusid pilvine aristokraat

ülikond lips noh akuraat

räägid luikedest karudest

ja tuhmunud arudest

loodad võililli säravat öös

linnupojadki on töös

lase parem jäämüür kasvab

orikas jõuludeks läeb rasva

siis ta sureb

tõesti sureb

sest miski tema hingest läbi pureb

uuesti sünnib tas ilu

"veider mõttetu" vaimne elu

EESTLASTEST

võtaks ja murraks nad lahti
õrnroosad südamed
jääpankade keskelt
murraks igaühele neist
killukese komeedist
et nad muutuksid punaseks
paekalda mooniks
õel ja tark saatan
naeris oma väävlileegi naeru
ja küsis
kuidas sa väetike

LENDHOBUSED

lendhobuseid kui liblikaid
lendleb täna mu luulelilledel
hirnuvad helinal
ja napsavad tulpidelt tolmukad
edasi lendavad
Arkaadiast maailmasse
läbi aialippide vaatan
kuis nad kaovad loojangusse
ma ei tohi nendega minna
kuigi ka minul on tiivad
aga minu tiivad on saadud kiililt
maailma karmid tormid
lõhuksid need
ja viskaksid mu kaljudele
tohin hõljuda vaid oma aias
aiatulpade vahelt tulpidega
piiluda ilma
vahel tulevad lendhobused
vahel öösel vahel päeval
aga nad tulevad
kindlasti
pärast
kasvavad tulbid veelgi paremini

PÕHJALA NIRVAANA

vihh vahh vh vhh hh h
vhüü üü üüt
lumegeiser vabaneb
pudelist purskub valge aerosool
kõik saab valgeks
kõik on valge ja puhas
karge õhk kui võrratu parfüüm
täidab maailma
sõõmu hingad ning korraga
lækastad lumepihust
mis puhastab kurgu argitolmust
ja tigidatest sõnadest
veel valgem veel kargem veel puhtam
talv pimestab
tuisu ja päikesega
valgustab
talvest valgustatu oled
õnnelik

PÕHJALA NIRVAANA 002

sel talvel
läbi sügavsiniste varjude
lehtkulla plekkide
jõudis minuni Valge Hundi laul
kuu naerused põsed
tuiskasid maa hahasulgedega üle
ja kräunutasid traadikasse
haugutasid teibaid
milline selgus on jääst ja lumest
tõusnud
valge külm
karge nirvaana

BALLAAD VALGELE HUNDILE

1.

tulp

roosinaer

vitsaväädid põimuvad

läbi pori ja liiva

kahed käpajäljed kiirelt

tormavad lõkkeleekidesse

maamuld ei põle

hõbe aga sulab sulab

kaugelt hõikab pruuni hundi naer

hall hunt rähkleb lõksus

hall hunt põimub violetsega

pisarad põletasid tulbi

sünnib kibuvits

kibuvits närbub koidutules

puistab hõbedat karvatippudele

hõbehunt läheb hallhuntide karja

tagasi koju

libahunt aetakse välja külast

kivide suudlused põletavad kasuka

kõrbeluitel palvetab erak

2.

lämbe piin
harjumatu vaikus
pole kasvanud laulusoolot
kooori tuge ihkab hing
esimest korda ehmatas jõud
vaese ööbiku järvepöösast
tühjuses ent pole pääsu tuulest
ikka tuleb ta teeb pai
vahel otsa tormates sasides
tihti hellalt ja salaja
 hunt juba laulis
 oskamatult
 üksi
 kuid julgelt
 kuurajal sammus Valge Hunt
 soend leidis esimese lumikellukese
 valgus
 juba kaugelt süütas kasuka
 ikka veel veidi kohutas
 metsikut süda kuid ahvatles ka

3.

hall laulab surmahingega
midagi puudu ta laulust

üks noodike raasike julgust elu
luik kuulis
tuleb maa peale
kandlekeeled helisevad
pehme astumise all
säde lendab lõkkest
maa jääb alla
esimene ränd Linnuteel
 must toonib merepinda
 ja Valge Hunt laulab
 esimest korda hallile hundile
 tormisild viib taevasse
 meri hullub viisist
 raevust mäsleb
 ahastab ja mõrvab
 katkeb heie vaibub viha
 hommikune kaste leiab magaja
 lapse jasmiinipõõsa varjust
 sild purunes viimases tormilaines

4.

kõrbeluited sood
metsad stepid
lumi ojavulin
tärkamine ja surm

tiir ümber maailma
eile laulis ta kiisust
täna laulab ta sügisest
homme laulab endast
aasta pärast elust
ja surmastki vahel

5.

valguse ja tuule tütar
tõstis tulbiõie pärlite keskele
vaikus embas armunuid
kes laulsid ühte viisi
kogu maailmast
väikeses kambris
ja inimhinges
alla tulemisel
jättis õpetaja silla põletamata
et oleks koht kus ühtuda taas

MÕISTU

võtaks saatan need kolmekrossised naeratused
sinu ihalevailt silmilt ja huultelt
su südame ütlemised naelatused
enamat ootan isegi tuultel
oh kus mu raudne piug on ja ketid
sellega peksaksin maaslamavat surevat hobust
puhtaks tühjaks lükkaksin kõik vihaletid
jah olen õel olen robust
kas sina siis ei näe kuis poripigi kateldes
mullitab lehka levitab üle ilma
ragisevad sokkude sarved tungivad vennale silma
kas sinule ei tundu et taevas on raske
kuigi päeval siniselt õrn
ja õhtul ruske
hakkab temast siiski valutama põrn

mind matab ärritusjoom
miks ometi nii võltsilt lömitate mu ees orjad
vihavahku tunneb teist hoom
ilatseva maski taga olete ju kurjad
ma tapan teid kõiki maha
Spartacus seo neil käed
selja taha

miks viivitat mida näed
mis nüüd milleks sulle mõõk
ära tee Spartacus... õõk...

*AUGUSTA leidsin oma mehe viinamäelt
kõri läbilõigatud orjad kadunud aga te-
ma näol oli õnnis naeratus... kuradi Spar-
tacus pidi ju minu juurde tulema õõseks
kuhu ta läks*

LILLED FREUD`ILE

RONGISÕIT

ma sõidan rongiga
ja tee ääres põlevad pajud
punapajud raudteetammi all
pisikesed suvemajad tervitavad
mööduvaid ronge
kus pisike Luule
lutt suus
tahab meeletult kõndida
ja karjub vabaduse eest
kuis kopsud võtavad
rong sõidab
Tallinna sisse
ja tee ääres põlevad majad
punamajad raudteetammi kõrval

TAJU

paksu venivat õli tilgub mul pähe
õlivihm räpaste hingede pisarad
minu suhkruvatist vari ei aita
selle jubeda viha vastu

PASTORAAL

tulin tolmu tont
hõbe hallilt tuhm
silmad kustunud
mõistus juhm
ning korraga leidsin end
Neitsitorni eest

hilolii laa lala laa

Neitsitorni rohelisel aasal
paimendaja vaga
nagu tema lambukesed
küsib aga
süütuil naeruseil põsil
kas mus on ka meest

hilolii laa lala laa

kinnitan kõue
raputan mäge
nõnda räägin
et tõestada väge
tema hõikab näita
nii äkki torni seest

hilolii laa lala laa

võtan võõlt mõõga
ja raiun ust
ei aita
söövituseks proovin kust
pole abi
häbi tabab nii ju meest

hilolii laa lala laa

alles siis kui avan hinge
kutsun sõnaväe
kangema kui kuninga
sir Arthuri sõjaväed
saan võitu võltspalgest
katsun näitsikut peest

hilolii laa lala laa

LUULE

suhkrukants
kiletants
alumiiniumlusikast läbi
valge surm
lilla hurm
rännak tolmustel riiulitel
ilmne laiskus
ilmre paistus
põletab fööniksi suled
haljas haab
nalja saab
tuhat rahu aastas lilledena
lähen ära
vähe kära
olen udus haihtuv sinilill

ÜLEVUS

haa
milline mõtlematu puu
läinud templisse
kuld pritsib
ära otsi teokarpe
pehmed kassikäpad paremad
mustliiliad tungivad aju
ojja viib linalaka rada
elu ei olegi veel väärt
tähe sira
tihe sara
vangistab luiged
ning jäärpäised sipelgad
lähme ja kuulame
hakkide hakitud hala

TANTS

lillade tulpidega
saamatud kellad
naervatel tänavatel
tunnetest hellad
 rahutat kulpidega
 määratud toolid
 kingivad järavatel
 hiirtele koolid
paljaste kultidega
kiretud maalid
põrandail säravatel
katavad saalid
 kõnekate pultidega
 elusad tiigrid
 aegadel ärevatel
 nahka panid viigrid
rabelen insultidega
pritsides moosi
puhkan Särevatel
põletan roosi

IDÜLL

maksapüree naftajärve
tungib ja tõrjub terasnärve
roostetab roosilini
iniseb valdselt hooratud Punik
aia ääres raudlattidest unik
tine uni
võtab vikerkaarelt värve
näitab Loll-Vanjale sarve

KASSETIPÕLVKONNALE

suur süvendav kaevur
mesiseid kämbлайd tõstes
päike virvendab neil
ja naerune hing
pressis mustmuda kaevudesse
elust ei saanudki jänest
tööst aga küll
mu süsi on põlenud
maja kõlenud
söerikastajad tuhnivad
tõrusid vahtrate all

RÕÕM 002

naerata ometi

lennukas linnuke

potist kartulites

kasvavad roosakad templisambad

in vino veritas

end hauda veeretas

jääpank kubemel hoopis parem

tervis on sõitnud aasade maale

poomise leiutas (oma)kohtunik Lynch

ELAGU ELAGU ELAGU

MELANHOOLIA

rukkiilledega põimitud
lootoseratas
sinisem kui välk
säralisem komeedist
tõstab kuuskede varjusid
naervale täheksesele
lubage nutta

LILLED FRUD`ILE

päikesevihkudega põimitud
hõbepajud nutavad
Mozarti helindeid
sinepiisad kroogivad varje
punapükstes särgid irvitavad
õhtupäikeses Loll-Vanja
jäämunasid
mis purunevad miljardeiks
mõttetuks lilleks
lilled mida kinkisin
Freud`ile

KIVISISALIKUD

SÜÜMED

võtsin sinisest piitsavarrest kinni
ja hoidsin
pigistasin tugevasti
nii
et peod muutusid siniseks
siis laipkollaseks
ma pidin lööma
ma pidin...

oled sa kunagi tundnud
kuis nafta
tsunamina sõuab su ajust läbi
kui siis on tammid pidanud
on linn pääsenud ja sinagi
pärast Saaremaad olen muutunud
suisa erakuks
oma linnast olen läinud
ja rajanud vaikse aia
oo Jumal hoia ja kaitse mind

VAIKNE AED

vaikses aias
tormavad metshobused
nad aia on murdnud
sest nägid Pegasost
teekivide vahelt näksimas rohtu
metshobused tormasid
raiudes vaikuse tuhandeks sipelgaks
kes põgenes lehtede alla
lendhobune tunneb ehmunult
peegelpildi kadumist
hõbekuljusena hirnatab
tulesambas pilvisse tõuseb
pettunud metshobused tallavad tulbid
ja lahkuvad
lendab vargsi tagasi peremees
jõuetus haarab
kui laulust ei ärkagi lilled
aed on vaiksem nüüd kui enne
olguigi seal valge luige itk

RITUAAL

viie kodaraga
kaariku ratta
riputasin sireli oksale
hõbevoog
hargnes viieks deltajõeks
kuudušis suplen
ja valgel paberil
hakkavad kumama tähed
heidelinik langeb õlule
ja sirelile
ja rohule
külma käega niiskus
ronib püksepidi rinnuni
kohendan end
ikka jahe
märg
lähen tuppa

MÕISTMINE

mu pilk tardus
põhjatuules
autod sõidavad mööda
ma ei näe midagi
aga tunnen et
autod sõidavad mööda
ma ei kuule midagi
aga haistan mürgist et
autod sõidavad mööda
ma ei tea midagi
aga mõistan oma paigalolekut
ja et
autod sõidavad mööda

ROOSIAIAS

sa ei saagi minuga
võrrelda kella tiksumist
kuu armastab puud
küünal põleb ära
olen roosiaias laternaks
ma vihkan roose
sina armastad roose
miks

lähme üle luidete
mändide alt
ma viin su tulbiaeda
ja ütlen sulle siin tasa
ma... sind

EMALE

sarvikumamma istub
söök oranži apelsini
tulivesi ja pigi
ta soontes voolavad
kaardus sarved
kõntsaga kaetud
istub sarvikumamma
ja söök
puhast
sädeleva sisuga
apelsini

ALAVAINULE

ei tea küll
millega teeninud te ovatsioonid
on hädine joodik
valge tüll ta silme eest
on teilegi nii hästi manatud
et tunnete õrnkareda riide
kiudusid
üleni mähkute suitsusse
keegi kilkab
olen pilves
ja me noogutame
oled oled küll
ei midagi rohkemat
sa porilombist ei korja
kui kassikulla kell
mis vale aega näitab
sulle su sõpradele see sobib

JASINSKILE

milleks

luua

elada

ehk milleks olemas olla

neonpäikese elektrileek

on külm

liha hakkiv nuga

sina vaatad kirsiõisi

haikusid mõtetes hellitad

sa vaatad ja vaikid

tumedat iha selle vaikuse järgi

on mu lõkkesädemed täis

sestap nad lendavadki üles

tühja

lilla

pimeda

VAIKUSE sisse

kui saaks

lendaks isegi

IGAVENE VÕITLUS

vaskdraakon haarab jäärõngast
sikutab sikutab
saab taevause valla
hammaste vahelt pillub kulda
ja rubiine
poen hirmunult pabersirmi taha
 õitse lilleke õitse
 palub lumeeit mind
jäälilleke
sulan draakoni hinguses
 vaskdraakon heitis puhkama
pabersirmi taha
puhkevad õitsele eluslilled
 kannikesed violad
 tapavad muusikaga draakoni
 kannikeste põld pabersirmi taga
 eemalt läheneb plestlohe
 hammaste vahelt pillub aatomeid
 arlekiine

UUS MEDUSA

haaknõelaketid kasvavad tal peast välja
kilisevad kolisevad segajate peale tark pöörab selja
tema mahe pilk muudab muidu kiviks
tundetuks kõvaks
vahid kaevurakkelt liblikaid
ning vitsaga peletad karja
kümmet kassi
kes käest sul püüavad tõmmata teetassi
ja juukseharja
võhumõõgad vonklevad värelevad tuules
kui äkki kuuled
sinugi peas miski kiliseb tusast
liig palju unistanud uuest Medusast

MIKS MA VAHEL NUTAN

hommikust peale hakib sibulat nuga
pisarad voolavad
löön akna lahti
pannilt tõuseb õlivingu
nuga hakib sibulat
rohekaskollast hõbeläikelist
kibedat väikest ümarat
sibulat ja ta hinge
sibulahinge lõhun
nutan lohutamata
ka minul on sibulahing

LEIDMINE

paekaldalt hea on ulguda
välja enesest
astraalkehana rännata
lennata
näha
kuis mööda paekallast
järsakut
roomab kassitapp ja viinapuu
ning sügavikus
musta mere peal
on jäneste uinutav hää
 paekaldalt hea on laulda
 kui männid ja meri
 ja Artemis troonilt
 pakuvad tuge
 iga karvatipp mu kasukas
 pillub sädemeid
 laulul jääb sõnadest
 ja viisist väheseks
 olemise hää
paekaldalt hea on ulguda
paekarva pea
ja kasukaga soendil
kes on üksi
olnud alati
ja tahtnud olla
keegi

PRUUN JA KOLLANE

kes oleks võinud arvata
tee tumedal pinnal
öölambi peegeldus
pruun ja kollane
täis radioola laineid
vaarao saladusi
maasikavälule ruttan
roheline ja punane
mammu mummuline
lase virvendus kesta
tee kristallkuuliks mulle
äpardunud inimtaim
kergitab oma hingeräbalat
pilvede hulka
valged rünkpilved
ei paku sooja
ja siis tormituul
haarab hallitanud nartsu
rebib mul käest
heidab teiste endasuguste hulka
see hing jääb ikka eneseks
on üks
seda nektarit
piinavjahedat
imeb ta endasse meretäitena
meres põisadru ja suure kuu peegeldus
pruun ja kollane

RITUAAL 002

jalutan
jalad märjad
veerlen rohus
üleni märg
ihul säravad kuupisarad
torman alasti merre
ulbin ja upun
tõusen püsti
mu juustest üle rinna
ja kõhu roomavad
tuhmkollased maod
kubemeni
sulle Eros...

TALVEL

tunnen külmade kristallsõrmede silitust
mööda kõhtu libisemas rindu
sealt kõrri
külmunud verepisarad kiiguvad
mu silmade ees
paitusest häiritud nahk
väristab end
püüab ümbrusega ühte hajuda
 leevike lendab maandub
 maandub oksale
 üksteise järel kaovad pihlamarjad
 ta tühja pugusse
 õnn et mulle ei maitse need marjad
 alati keegi on näljasem minust
lume peal
kõdupruun pihlaleht
äkki ta kõrvale
kukub punane punkt
tõstan pilgu maast
silmade ees tantsivad raagussid
leevikest pole ja marju enam

KIVISISALIKUD

kivisisalikud

pruunid saledad vilkad neegritarid

tantsivad kuutantsu ümber suure kivi

kivisisalikud

limpsavad kaheharuliste keeltega higi

külma lauba päält

tõuseb päike kuu tukub pohmellis

kivi kõrval porilombis

kivi soeneb

tuleb Donatello ja puistab ta pääle

sisalikukujukesed

ise lahkub

tulen mina

sisalikud kaovad halli kivi sisse

sabad veavad laubale vaod

vagudes voolab violetne higi